

JAUNAIS CELS

1990. gada 7. aprīlis
Nr. 14 (154)

Cena 5 kap.

Agrofirma „Sorkonais Oktobris” laikroksts

KO ATNESUSAS

«MĀKSLAS DIENAS»

Jāzeps Pigožņa apciemojums

Pieci fakti no biogrāfijas: mūsu novadnieks dzimis 1934. gadā, no 1958. gada izstāžu dalībnieks, no 1964. gada — Mākslinieku savienības biedrs, no 1972. gada — Valsts Mākslas akadēmijas pasnieiedzis, 1982. gadā — LPSR Nopelniem bagātais mākslas darbinieks.

Nedaudz no izstāžu ģeogrāfijas: Latvijā — Rēzekne, Rīga, Madona, Koknese, Ludza, Bauska, Alūksne, Tukums, ārzemēs — Vācija, Kanāda, Somija, Rumānija, Beļģija, Polija, Čehoslovākija, Nīderlande, Zviedrija, Francija, Ungārija, Luksemburģa, ASV, PSRS — Maskava, Vilņa, Leningrada, Minska, Tallinna, Kijeva, Kišineva, Frunze, Baku, Lvova, Tula, Kirova... Darbi atrodas — LPSR Mākslas muzejā un LPSR Mākslas fondā, Baltkrievijas Valsts mākslas galerijā Minskā, Permas Mākslas galerijā, Vroclavas Medaļu mākslas muzejā (Polijā), daudzās privātajās kolekcijās Latvijā, ārzemēs, PSRS.

Reti kurš «dzīvā veidā» vai no publikācijām žurnālos nebūs redzējis viņa «Kartupelu laiks», «Jūrmalas gatve atkusni», «Sestdiēna vecajā mazpilsētā», «Saulespuķes», «Pirms plauļas» un citas gleznas, grāmatu ilustrācijas «Kas jāzina meitnām», «Dots devējam atdodas», «Puisītis augu», «Inča ģimene», «Labais sniegs» un citas. Katrā sērijā, katrā žanrā Jāzeps Pigožņis parādās aizvien no jauna, ar savdabību, saglabājot tajā pašā laikā arī savu pigožņisko, kura dēļ neviens viņa darbus nevar saņemt ar citiem. Tikpat savda-

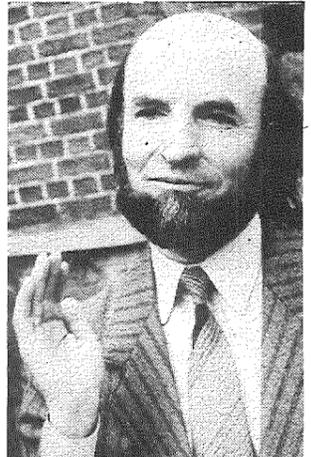
bīgs viņš ir arī medaļu mākslā.

Jāzeps Pigožņis allaž apciemo savu dzimto rajonu, atkal un atkal ar saviem darbiem piedalās izstādēs, ko sarīko Pretlos un citur. Un jauns viņa apciemojums ar gleznu un grafiku klāstu ir 3. aprīlī rajona kultūras namā atklātā personalizācija. Tā turpināsies līdz 12. aprīlim, darbdienās atvērta līdz pulksten 20.00, brīvdienās un svētku dienās — līdz pulksten 15.00. Ir vērts atrast laiku un pabūt mākslinieka tēlu pasaulē. No viņa audekļiem un papīra lapām uzvedī skatītājam Latgales vienkāršība un sirsniņums, viņa grāmatu ilustrācijas piesātinātas ar to dzejiskumu, kāds ir tikai tautas dainās un nekur citur.

Izstādes atklāšanas dienā Jāzeps Pigožņis tikās ar Preiļu dekānu, Preiļu un Riebiņu draudžu prāvestu Albertu Budzi, rajona vietējās preses žurnālistiem, bet vakarā, izstādes atklāšanas brīdī, ar pirmajiem apmeklētājiem rajona kultūras namā.

Mākslinieks pakāvējas atmiņās par jaunības iespaidēm, par savu iziešanu pasaulē, pastāstīja par dažiem iespaidēm braucienā uz Indiju un citu.

Man bija 13 gadi, kad skītos pieaudzis un sadomāju braukt uz Rīgu. Saposos doties uz Viļānu dzelzceļa staciju. Pavadot tēvs sacīja: «Dēls, lai kā iet, bet dari tā, lai nav kauns». Vēlāk, kad jau mācījies Jāņa Rozentāla mākslas vidusskolā un atbraucu uz mājām, māte vērgi paskatījās un no- teica: «No acīm redzu, ka

(si) godīgs». Tie ir spilgtākie brīži no jaunības atmiņām, kas mani visur pavadījuši un pasargājuši no klūmīga sola, mācījuši būt stiprākam par grūtībām, tām pārkāpt pāri. Abi viņi bija vienkārši zemnieki, zināja tikai nepavisam ne vieglo laucnieka darbu un rociņu, bet prata man iedot līdzī celmaizē pašu dārgāko — savu dzīves gudrību. Par to viņiem esmu bijis un palikšu pateicīgs.

Sabiedrībā ar Jāzepsu Pigožņi laiks rit nemanot, viņa spriedumi par dzīvi ir vienkārši un patiesi, viņa atziņas, lai varbūt arī reizēm negaidītas, ir dziļmušas paša pieredzē un tās šūpuli arī izauklētas, reizēm tie skan kā aforismi: sabiedriskam darbiniekam jāprot pārvarēt pretestību. Ja tās nebūtu — nebūtu arī rošības, viengabalainības, cilvēks kļūtu stīvs, kokains; jācinās tad, kad pienāk cīņas brīdis; gribi saglabāt brīvības, neatkarības izjūtu, — nepakļaujes citu iespaidam, neatzisti to...

Tomēr nerunāsim par filozofiskām kategorijām, šobrīd pie mums ar apciemojumu ieradās savs, pazīstams mākslinieks. Aizie- sim uz viņa darbu izstādi, paskatīsimies un paklausī- simies, ko viņš tur pauž

A. MEZMALIS

Agrofirma — sponsors

Atzīmējot lielās latviešu dzejnieces un rakstnieces J. Raina dzīves līdzgaitnieces Elzas Rozenbergas, kuru pazīstam ar Aspazijas

vārdu, 125. gadskārtu, republika sarīkoj vairāki pasākumi, to skaitā arī tematiska kompozīcija ar slavenā kora «Ave sol» un citu piedalīšanos. Par vienu no sponsoriem šajā pasākumā bija arī mūsu agrofirma, kura no sava kultūras fonda Rīgas Poli-

tehniskā institūta studen- tu arodbiedrībai pārskaitī- ja trīs tūkstošus rubļu, lai mākslinieciskās pašdarbi- bas kolektīvs, ko vada Igors Ziemeļis, varētu pie- nācīgi sagatavoties kā viens no dzejnieces piemi- ņas pasākuma programmas līdzveidotājiem.

VIA skatē

Stāsta tarifikaācijas žūri- jas priekšsēdētājs AL- BERTS VUCANS:

— Kārtējā ansambļu, kuri spēlēja deju vakaros, tarifikaacija notika agrofir- mas kultūras namā, pieda- lījās pieci šādi kolektīvi un divas lauku kapellas. Mēs praktizējam šo pasākumu rīkošanu vienā vai otrā no labākajiem lauku klubi- em vai kultūras namiem.

Pirmo tarifikaācijas kate- goriju saņēma Riebinu un Aizkalnes vokāli instru- mentālie ansambļi. Otrā — Aglonas un Preiļu resto- rāna, trešo — Silukalna kolektīvs, Rudzātu un Sut- ru kapellas — abas otro kategorijā. Tie kolektīvi, kuri Riebinu skatē ieguva

vērtēti otrajā — pilsētu grupā, kur augstākās izpil- dījumā līmenis, piedalās vairāk profesionālo mūzi- ku. Notika arī otras grupas kolektīvu tarifikaācijas ska- te, tāpat piedalījās septiņi. Skīet, lai vairāk discipli- nētu muzikantus, šādas skates būtu jāriko divas reizes gadā. Citādi nereti ir tā, ka pirms skates daži «sarauj» un tad «atdusas uz lauriem». Bet profesio- nālais līmenis jānotur augsts.

Sogad skatī sarīkojām tieši deju vakarā. No vien- nas puses tas ir labāk, jo muzicēšana norit, tā sakot, darba apstākļos, ierastajā vidē, bet no otras puses tas it kā vieglprātīgāku padarīja muzikantu attiek- smi: sak, ja dienā un žūri- jas priekšā, tad var cen- sties būt tā, — spēlēt kā

ši principa paliksīm arī turpmāk.

Grībētos, lai šajos vaka- ros muzikanti spēlētu no- pietnākaļ publikai, kas sa- prot un ciena citu darbu. Riebiņos to vakar bija daudz iereibušu jaunekļu, kad muzicēja kapellas, iz- pildot tautiskas melodijas, sanākušie izrādīja kļau- neverību.

Starp citu, esmu tajā pārliecināts, ka diskotēku bums un diskotēku ēra aiziet vēsturē. Un labi vien ir. Mums tomēr ir un pa- liek sirdī tuvāka dzīvā mūzika. Taču vairāk jā- meklē interesantākas dzies- mas, atbilstošākas izpildes līmenim, jāveic sistemā- tisks darbs. Šajā ziņā la- bu paraugu rāda Stabul- nieki, kur parākami neiz- paliek. Šis kolektīvs iegu- va arī otro kategoriju.

Visur rosme

Ja paskatās uz kalendā- ru, kurš rāda vēl tikai ap- rīļa sākumu, un uz kolho- za laukiem, kuros strādā visu veidu tehnikā, — liekas neiespējami. Aprīļa beigās — un maija sākumā sējēji izgāja tū- mos, bet šogad — ap to laiku var jau visiem pava- sara lauku darbiem pielikt punktu. Laiks — silts, pēc mehāniskā sastāva augsne atbilstoša, — kā lai nekul- tīvē un nesēj, lai arī zemes kopējus pavada bažas par

var kaitēt asniem. Tomēr... Kopsaimniecības abos ražošanas iecirkņos gan lestrādā minerālmēs- lus, gan kultivē, gan sēj. Dažu labu dienu, kad saulainais laiks mudina agrāk doties uz tūru un vēlāk mest mieru darbam, katrs sē- jagregāts atstāj aiz sevis 10—15 hektārus, pat vai- rāk. Organizēta arī akme- ņu novākšana, šo darbu labi veic Juris Tučs 1. ra- žošanas iecirknī ar savu komandu, un citi.

de sējmašīnā 1. ražošanas iecirknī; soferis Imants Ludāns, sējējs Nikolajs Korniškova un traktorists Anatolijs Bulovs (no kreisās uz la- bo); pēc auzu sēšanas jāpār- kārtojas uz miežiem, to lauka malā dara otrā ražo- šanas iecirkņa mehaniza- tors Jānis Klibais; otrajā ražošanas iecirknī kopš sējas pirmās dienas uz lauka ir traktoristi Jā- zeps Pauniņš (pa kreisi) un Bronislavs Sonders; graudu pievedējs Leo-

Latviešu gads

Bagātais dainu pūrs, kas glabā senos latviešu tikumus, dzīvesziņu, dievstību un paražas, ir latviešu tautas veidots, kopts un sargāts gadu simts un tūkstošus, lai vienmēr no jauna dotu spirdzinājumu, garīgu veldzi, prieku un sirdsdegsmi neskaitāmām latviešu paaudzēm, kas cauri laikiem seko viena otrai. Mēs esam locekļi šajā nebeidzamajā virknē, mums ir izdevība smelt spēku no senču mantojuma — raksta Mārgers un Māra Grīni (Amerikas latviešu apvienības Latviešu institūts).

Latviešiem gads apzīmē Saules gada atsevišķu notikumu secību, kas atkārtojas, kas redzami no zīmīgām izpausmēm dabā, kas savukārt rodas no Saules un Zemes savstarpējām attiecībām. Izšķirami četri svarīgi punkti: ziemā, kad visīsākā diena, pavasārī — viēpādā garumā ar nakti, vasarā — kad diena ir visgarākā, un rudenī — kad atkal izlīdzinās. Katrs no šiem ceturkšņiem, tālāk sadalīts uz rūsēm, sakrīt ar klimatiskām izmaiņām. Tātad kopā gada laikā tie ir astoņi notikumi — Metenis, Lieldienas, Osīni, Jāni, Māras, Mikeli, Mārtiņi un Ziemassvētki.

Sajos astoņos pieturas punktos izveidotas interesantas un īpatnējas gadskārtu svinību tradīcijas, kas dod pelnītu atpūtu, atbilst senajai laika skaitīšanas sistēmai. Ap šiem pamatelementiem virknējas pārējās laika mērvienības, izveidojot noteiktu sistēmu, kas skaidrības un vienkāršības dēļ viegli iegaumējama arī bez tradicionālā kalendāra, neprasa pārkārtojumus vai sarežģītus aprēķinus.

Pirmais zinātnieks, kas ledzīlīnājis šajā jautājumā, bija Latvijas etnogrāfiskā un Valsts vēsturiskā muzeja pārzinis Maģiss Siliņš, kurš, analizējot Kuldīgas aprīnki pierak-

stīto dainu, izsecināja, ka tur minētie skaitļi 9x9x9 ir diennakšu skaits gadā (diena plus nakts). Pirmais lielākais pētījums šajā jomā ir mākslinieka un senātnes izziņātāja Ernesta Brastiņa darbs «Latvju gadskārtas dziesmas» (1929. gads). Daudz darba paveicis matemātikis Valdis Klētnieks, publicēdams rakstus «Labiēti», Arvīds Brastiņš, apkopojot pētījumu 1967. gadā izdotajā grāmatā «Māte Māra».

Saules, Mēness, zvaigžņu

arī pie senajiem romiešiem, viņu Janus tēlots ar divām sejām: viena pavērsta atpakaļ — uz veco gadu, otra rauģas jaunajā. Visākos laikos latviešiem gadu mija bijusi Metenos. Sanskritā «methi» nozīmē — pilārs, stabs, katrs vīdus, latīņu valodā «meta» — griešanās vieta, gads, ceļa jūti, robeža, beigās, prūšu — gads, leišu «metas» — tāpat gads. Pelnu diena, kas ir nākamā pēc Meteniem, latviešiem pazīstama kā saimnieciskā gada sākums — dodas list mežus, uzsāk jaunu dzīvi.

Sirmā senatnē latvieši izšķīruši tikai divus gadalaikus — ziemu un vasaru.

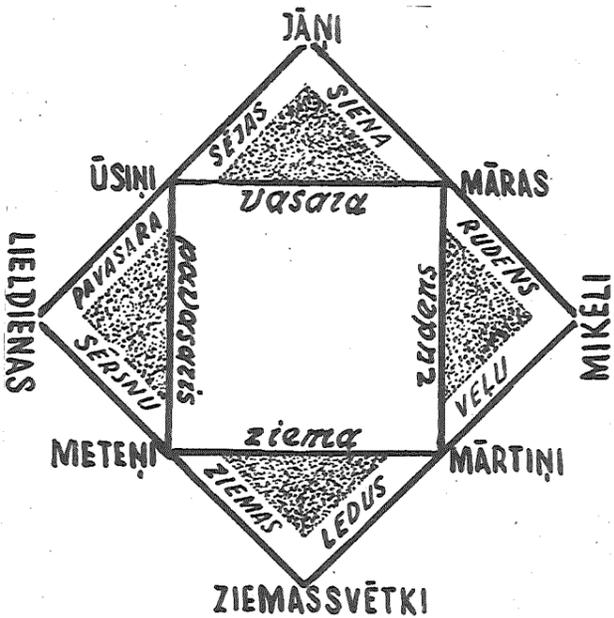
Gada aprīti uzskatāmi var attēlot ar diviem kvadrātiem, kur mazākā mala nosaka četrus gadalaikus, bet līniju krustpunktos ir gadskārtu svētki, lielākā kvadrāta malas līdz krustpunktiem — attiecīgi laiki.

Tātad, pavasarī sācies ap Meteniem, kad izbeigušās visas ziemas rūpes. Jāni ir vasaras vidusposms, tās sākums pieskaitāms Osīniem, bet beigās iezīmējas ar Māras dienu.

Gada astoņas gadskārtas ir pa 45 dienām, atlikušās piecas (garajā gadā — sešas) dienas sadalītas starp Ziemassvētkiem un Lieldienām. Senajā laika skaitīšanā katrs no 8 laikiem tālāk sadalīts savaitēs, kurās bija devīnas dienas. Tātad, vienā 45 dienu laikā bija piecas pilnas savaites. Šīs dienas sauca: pirmdiena, otrdiena, trešdiena, ceturtdiena, piektdiena, sestdiena, septītdiena, pussvēte un svētdiena — svēta diena.

Arī diena dalās. Pirmkārt, gaišajā un tumšajā posmā, gaišais savukārt sastāv no rīta, pusdienas un vakara, bet cēlienī iedalās vēl brīžos — katrs trijās (arī šaltās). Vasarā, kad diena ir gara, tai ir ceturtais cēliens — dienasvidus vai diendusa. Visi šie cēlienī beidzas ar maltīti — aizāds (brokastis), launags (pusdienas), palunags un vakarinas. Piektās savaites svētdiena bija svētku diena — Lieldienas, Osīni, Jāni, Māras, Mikeli, Mārtiņi, Ziemassvētki un Meteni. No atlikušajām piecām dienām divas piekļikas Lieldienām un trīs — Ziemassvētkiem. Parastajā gadā Lieldienas svin trīs un Ziemassvētkus — četras dienas, garajā gadā — arī Lieldienām ir četras svināmās dienas. Lieldienas ir vai nu trīs vai četras māsas, bet Ziemassvētki — četri brāļi.

Svinību vienībai vienmēr seko pirmdiena, kas ievada arī nākamā laika skaitīšanas sistēma izveidota kā mūžīgais kalendārs.

ZIEMASSVĒTKI

un debesu gaismas parādību gredznā dzīve apdziedāta apmēram 1500 dainās, ko A. Brastiņš sakārtojis «Saules teiksmā». Gada simbols tur ir ozols, bet sauli apzīmē ar apaļiem priekšmetiem: zirnī, ripu, ābolu un plāceni. Garais gads, kas atkārtojas ik pēc četriem gadiem, attēlots Saules meitas precībās.

Vistālākajā senatnē latviešiem gada sākums bija Jānos, kad zelta zirnīs pār ozoliņu iekrīt Jāniša cepurē. Līdzīgi tas atrodams

vēlāk apjausts pavasarī, rudenī. Daudzas senās tautas, arī latvieši, Ziemassvētkos svinēja Dieva piedzimšanu — gaismas atgriešanās pēc gada visgarākās nakts. Kad diena un nakts sasniedz vienu garumu, svin Lieldienas — jau to nosaukumā ir šo svinību jēga: dienas augšana garumā. Jāni, tātad, visgarākā diena un visīsākā nakts, tad saule sāk ripot no kalna lejā. Kad diena un nakts atkal vienādā garumā — Mikēlos, zemnieki svin apjumbas.

Šajā sarežģītajā situācijā

Es, droši vien tāpat kā vēl daudzi citi, esmu vairākas publikas izteikt savas domas, taču situācija, kas izveidojusies republikā, reti kuru vairs var atstāt vienaldzīgu.

Sākšu ar to, ka mūsu republikā radušies divi iespaidīgi sabiedriski politiskie spēki — Latvijas Tautas fronte un Interfronte. Kompartija sākumā it kā centās būt par arbitru starp tām, taču galā nonāca pie šķelšanās.

LTF savā I programmā pasludināja: konsekventi iestāties par demokrātiskā sociālisma un humānisma atbalstīšanu, par tautas grības īstenošanu caur tautas deputātu padomēm, virzīties uz socialistisku tiesisku valsti un suverēnu republiku. Tika uzskatīts, ka socialistisko demokrātiju var nodrošināt domu, interešu un organizatorisko formu pluralisms. Atsevišķos programmas nodalījumos LTF iestājas par imigrācijas tūlītēju pārtraukšanu, bet pret jebkuras nācijas izdzīšanu, aicināja visus republikas iedzīvotājus, neatkarīgi no tautības, apvienoties cīņai pret birokrātiju, stalinisma sekām un autoritārismu. Tika pasvītots, ka LTF nosoda tādas publikācijas, kas apvaino nacionālās jūtas un nacionālo pašapziņu, uzkurina staronacionālo naidu — tas viss nav savienojams ar pārbūves un demokratizācijas procesiem.

Tie bija zelta vārdi. Otrajā programmā, kas pieņemta pērnā, jau savādāk tika traktētas pamatlīdzīvotāju prioritātes, bija izmainīta arī nākošās valsts interpretācija, taču pieklausšanās demokrātiskajiem principiem būtībā saglabājas.

Dibināšanas kongresā piedalījās daudz tādu delegātu, kas vēlāk kļuva

par Interfrontes organizētājiem un iedvesmotājiem. Kāpēc? Atbilde meklējama tajā pašā kongresā. Jau tad parādījās spriedelējumi, ka «ierādās krievi, visu sajauca, atņēma mums kultūru, valodu, piesārņoja dabu» (labi varēja justies tie, kuri nepārvalda latviešu valodu — viņi neko nesaprata).

Tālāk — vairāk. Cīņā pret stalinisma un birokrātisma paliekām pārvērtās par prastiem apvainojumiem, izlēcieniem pret krievu tautības un «citādi domājošiem» cilvēkiem. Mūsu leksikā parādījās daudzi ekvivalenti lamuvārdi: stagnāts, stalinists, migrants, interfrontists...

Interfronte savukārt aizstāv citu viedokli, plurālisms tai radio, televīzijā liegts. Daži oponenti pat Interfrontes dibināšanas kongresā gatavi bija mesties kautinā...

Es negribu, lai rastos iespāids, ka vēlos kādu nometnot, bet citu padarīt baltu — apvainojumi vienmēr izsauc to pašu reakciju. Un vai tas ir «smalks humors», kad kultūras ministrs R. Pauls visai pasaulē paziņo: Interfrontes Ideri Lopatins un Aleksejevs var doties... uz Pitalovu!

Mēs visi nosodām stalinisko politiku, kad «citādi domājošos» nodeva inkvizīcijai, bet tajā pašā laikā savā praksē izmantojam tās pašas metodes.

Dainis Ivāns preses konferencē Tallinnā savā laikā izteica spārnoto frāzi: «Monopolitēsiņo uz Informāciju apstākļos ir ļoti viegli manipulēt ar tautas apziņu», ar to domājot centrālo presi. Vai šo izteicienu nevaram attiecināt arī uz savām mājām?

P. S. Man ir daudz draugu latviešu, cīņu un augstu vērtēju latviešu tautu, bet par visu vairāk cīņu patiesību, godīgumu. A. GRIGORJEVS, Līvānos

RĒZEKNES DEKANĀTS

Viduslaikos RĒZEKNE bija divas mūra baznīcas, tās nopostīja Līvonijs kara. Pēc tam uzcēla koka baznīcu, kuru savukārt nodezināja Zviedru kara laikā. Rēzeknes kapteinis Francis Belinskis 1685. gadā uzbūvēja koka baznīcu, to tajā pašā gadā Jaunavas Marijas Dzimšanas godam iesvētīja bīskaps N. Poplavskis, nodeva jezuitu aprūpei, kuri apkal-

RĒZEKNES Sāpju Dievmātes draudze dibināta 1934. gadā un baznīca uzbūvēta 1934. gadā marijanu tēva Kārklis vadībā. Draudze bija nodota tēvu marijanu aprūpei, tēvu Kārklī prāvesta darbā nomainīja tēvs J. Grīšāns, būvē izdarīja vairākus labojumus. Būvdarbus pilnīgi pabeidza 1939. gadā, iesvētīja Marijanu klostera priekšnieks tēvs B. Skrinda 1937. gada 6. decembrī. Platība — 183 kvadrātmetri.

Katoļu baznīcas Latgalē

BĒRZGALES pirmā baznīca bija no koka, kad celta — nav zināms. 1770. gadā uzbūvēja mūra, veltītu sv. Annaš godam.

TISKADU pirmā baznīca tāpat bija no koka, celta 1751. gadā uz vecās kapsētas, veltīta Jaunavas Marijas Aizbildniecībai. 1900. gadā prāv. V. Tomāšuns uzcēla mūra baznīcu. Kamēr cēla, bija uzbūvēts koka skūnis, kurā noturēja dievkalpojumus; vecā koka baznīca bija nojaukta un tās vietā cēla jauno. 1914. gadā sv. Jāna Kristītāja godam konsekrēja arhibīskaps V. Klučinskis. No vecās baznīcas saglabāties liels krucifikss un Jaunavas Marijas glezna sudraba apvalkā. Baznīca aizņem 299 kvadrātmētrus.

1776. gadā iesvētīja, bet pēc 120 gadiem (1897. gadā) konsekrēja bīskaps A. Simons. Prāvests L. Garška 1938. gadā uzsāka paplašināšanu (otrtik). 1939. gadā Rēzeknes dekanā A. Ancāns iesvētīja paplašināmās daļas pamatus. Darbi veicās un isā laikā bija uzcelti mūri, uzlikts jumts, uzstādīti altāri un sākās dievkalpojumi. Pārējos būvdarbus veica pakāpeniski, galīgi pabeidza pr. St. Petuško. 1948. gadā pagarināja un paplašināja, nojaucot presbīterija daļu, no vecās baznīcas nodalīja ar koka sienu, lai dievkalpojumu varētu noturēt netraucēti. Platība — 200 kvadrātmetri.

nica aizņem 299 kvadrātmētrus.

DUKSTIGALA pirmā baznīca bija no koka, celta 1776. gadā. Vissvētākās Trīsvienības godam (pēc citām zinām celta 1764. gadā). Prāvests A. Gabrīšs 1922. gadā uzsāka būvēt lielāku, darbi ielga, pabeidza tikai 1937. gadā. Nodega 1944. gada 26. jūnijā. Prāvests L. Krumpāns 1947. gadā nopirka lielu koka māju un pārbūvēja par baznīcu.

No koka bija arī DRI-CENU pirmā baznīca, celta 1779. gadā, ko sākotnēji apkalpoja bernardinu mūki no Vilāniem. Tās vietā 1859. gadā uzcēla tagadējo mūra, veltītu sv. Simona un Jūdas godam, ar metropolita atļauju. 1859. gada oktobrī iesvētīja vietēlais prāvests K. Tarvids. Celta romāņu stilā, ar diviem torniem, tajā ir trīs kokaizstrādātie bagātīgi rotāti altāri gotiskā stilā, kas stipri kontrastē ar baznīcu. Platība — 172 kvadrātmetri.

Kad KAUNATĀ celta pirmā baznīca, ir dažādas ziņas. Pēc Vitebskas gubernatora arhīva datiem 1697. gadā, Gustavs Mantefelis raksta, ka 1715. gadā, Istenībā to uzbūvēja muižturis Soltāns 1702. gadā. Laikā no 1742. līdz 1777. gadam Kaunatā darbojās jezuitu misija, saukta par Hilzena misiju. Nodega, 1850. gadā muižturis Zuzanna Druva uzcēla tagadējo mūra.

Jaunais Ceļš

Novadnieks

televīzijas kolēģim, kuru nenobiedēja tālais ceļš no Rīgas uz mūsu redakciju, lai publicētu un vēl redakcijas «portfeli» esošo informāciju par Latgales svētnīcām — katoļu garīgās dzīves centriem gan drīz ikkatrā lielākā apdzīvotā vietā. Par šo mūsu rīcībā esošo unikālo informāciju paldies pienākas mūsu aktīvajiem lasītājiem, kas cenšas saglabāt un vairot Latgales kultūras vērtības. Tajos laikos, kad tautai vēl bija maz iespējūtkit pie gara gaismas, kad Latgales zemnieku mājās grāmata bija retums, baznīcas bija tās, kas darīja viņu dzīvi apgarotāku, cildēnāku. Bet šodien tās šķiet kā vienīgie dzīvie tīras latgaliskas runas rezervāti, jo ikdienas valodā — jūs tikai ieklausieties! — mēs pat vienu teikumu nespējam pateikt bez citvalodas piesārņojuma. Tāpēc, mūsaprāt, baznīca ir pelnījusi ja ne goddevīgu rīelūgsmi, tad cienu un iniciāli noteikti.

Esam dzirdējuši dažu mūsu laikraksta lasītāju iebildes par materiālu sēriju «Katoļu baznīcas Latgalē». Sak, kādēļ vajagot tām atvēlēt tik daudz vietas ik numurā. Istenībā bez pārspilējuma varam teikt, ka tas ir unikāls materiāls, kurā apkopotā dati par Latgales garīgās kultūras sargātājiem gadu simteņu laikā, un tāds nav lasāms vienā no mūsdienu Latgales preses izdevumiem.

Ne jau velti nesen redakcijā atskanēja zvans no Rīgas televīzijas centra. Turienes žurnālisti, kas gatavo pārraidi par šiem tematiem, bija saņēmuši mūsu laikraksta eksemplāru no Balvu (I) rajona ar lūgumu izmantot «Jaunā Ceļa» sniegtās zinas TV pārraižu sagatavošanā. (Redakcijas gandarījums bija jo lielāks, zinot, ka Balvu rajonā mūsu laikraksts netiek organizēti izplatīts caur «Preses aptieņas» aģentūras tīklu.) Mēs labprāt atvēlējām

par mūsu novadnieku — vecdicībnieku mācītāju Feodulu Kuzmas d. Kuzmiņu, kurš mūža pēdējos gadus pavadīja Borisovkā un 1937. gadā apbedīts turienes kapsētā.

Savu garīgo darbību Feoduls Kuzmins sāka 1905. gadā Rīgas Grebenščikovas vecdicībnieku kopienā, un 1914. gadā viņu apstiprināja par tās mācītāju. Pirmā pasaules kara smagajā laikā, kad karadarbība skāra Rīgu un daudzi rīdzinieki evakuējās no pilsētas, bet dievnami kļuva tukši, viņš ne uz mirkli neatstāja savu posteni un tā saglabāja visas baznīcas garīgās vērtības, pasargāja no izlaupīšanas. Vairāk nekā trīsdesmit sava mūža gadus viņš atdeva šim lūgšanu namam un bija savas kopienas locekļu vidū ļoti cienīts.

Feoduls Kuzmins bija arī viens no pieminētā Rīgas Grebenščikovas vecdicībnieku kopienas Padomes žurnāla «Nastavnik» izdošanas iniciatoriem. Daudzus sekotājus viņš apmācīja kalpošanai dievnamā, tajā skaitā arī savu mazdēlu Fiodoru Calpanovu, kurš dzīvo Sīmalas pagastā. Viens no viņa skolniekiem — Pāvēls Sokolovs — ilgus gadus veica mācītāja pienākumus no mums netālaajā Borisovkas vecdicībnieku kopienā.

86 gadus garais Feodula Kuzmina mūžs tika atdots vecdicībnieku reliģiskajai audzīnāšanai un izglītošanai. Daudz labu vārdu viņam veltīts žurnālā «Nastavnik» 1937. gada 2. numurā ievietotajā nekroloģā.

Mūsu lasītājiem droši vien būs interesanti uzskatīt, ka viena no šī vecdicībnieku garīgās kultūras kopēja mazmeitām strādā mūsu agrofirmā «Sarkanais Oktobris», — tā ir arodbiedrības Komitejas priekšsēdētāja Tatjana Gromova. Bet šis zinas par Feodulu Kuzmiņu sniegtā vina mazdēls Fiodors Calpanovs.

KALNA RANDAROS ir zirgu novietne, nu jau piecus gadus tās saimniece ir Jelizaveta Fomina. Te atrodas darba zirgi, ko izmanto arī kolhoznieki savas piemāju zemes apstrādāšanai. Nav pelami viņas koptais spēkonis «Foks», kopējas milākā kēvīte «Zvaigzne» (attēlā J. Fomina ar savu miluli) u. c.

nes bulļiem. Tādējādi meitām paaugstinās piena izslaukums, uzlabojas ātraudzība, palielinās dzīvsvars, levdējami uzlabojas tēmeņa formas un slaukšanas ātrums. Tāuku saturs nepaaugstinās.

Arī galas ražošanai paredzētās govīs labāk apskēlot ar Holšteinas—Frīzijas bulļiem, jo tad dzimušās teles varēs audzēt ganāmpulka atražošanai, bulļišus nobarot galā, bet, ja apskēlo ar galas šķirnes bulļiem, tad pēcnācējus var izmantot tikai galas ražošanai.

Asins pārliešanā izmanto arī Amerikas—Sveices bulļu spermā. Sveices lopī ir spēcīgi, izturīgi un produktīvi. Ražīgas piena un galas (pat darba) tipa govīs tīrā veidā pasulē audzē maz, izmanto galvenokārt krustošanā. Brūni pelēks apmatojums, dzīvsvars ap 550 kilogramiem govīm un ap 900 kilogramiem bulļiem.

Izmanto arī — pagaldām tikai divas saimniecības republikā — Airširas šķir-

MOSU DIENAS nav nekāda problēma saņemt no ārzemēm vēstuli, aizvien biežāk pienāk grāmatu sūtījumi, raksti Latgales preses izdevumiem, kas ļoti sakuplojuši. Ar laipnu dekšārietes (Rēzeknes rajons) Janīnas Ziemeles starpniecību, par ko viņai sirsnīgi pateicamies, līdz mūsu laikrakstam nonāk žurnāls «Gaisma», kā arī citi izdevumi, varējām iepazīties ar unikālu grāmatu par katoļu baznīcām Latvijā, kas izdota prāvestu vajadzībām.

J. Zeimules mācīcas dzīvo Vācijā un ASV, apmeklē radniekus Latgalē, uztur ar viņiem ciešas sakarus. Mēs pateicamies Veronikai Steinbergai (attēlā), kura dzīvo Vācijā un ar kuras gādību uz Latgali atceļo šie izdevumi, pastāstot par mūsu novadnieku gaitām, dzīvi, ilgām un centieniem trīmdā, varam iepazīties ar tur strādājošo zinātnieku, kultūras darbinieku, literātu jaunākajiem pētījumiem, sacerējumiem, ar to, kas tiek izdots latgaliski svešās zemēs, ar to, kas aizrauj tur esošo latgaliešu jaunāko paaudzi, ar viņu rūpēm saglabāt savas dzimtas zemes kultūru, tradīcijas, valodu. Tas viss nenāk viegli. Bet viņi nejuāas apspīstī vai noniecināti. Satiekas dažādos kultūras un citos sabiedrīškos pasākumos, nodibināti dažādi fondi, ko izmanto gan grāmatu izdošanai, gan kultūras pasākumu finansēšanai, savu centru uzturēšanai. Neapsīkst arī garīgā dzīve.

Ceram, ka arī turpmāk mūs iepriecinās kāds sūtījums no ārzemēm, un kaut ko

jaunu varēsīm sniegt arī saviem lasītājiem.

Marts — vēstulū mēnesis

Kad februārī saskaitījām, ka redakcijai rakstījuši 140 cilvēki, domājām, tas būs šī gada rekordskaitlis. Bijām saņēmuši protestus par rajona padomes izvirzīto deputātu mandātu neatīšanu, un katru no tiem bija parakstījuši vairāki desmiti cilvēku.

Taču izrādījās, ka marts ir vēl dāsnāks vēstulū autoru ziņā. Aizvadītajā mēnesī esam saņēmuši 64 vēstules, kuras parakstījis 161 cilvēks. So lielo skaitu atkal pārsvarā veido atbalsts ilggadējam kopsaimniecības «Sarkanais Oktobris» priekšsēdētājam Romualdam Kavinskim, un tas apstiprināts ar vairāk nekā simt parakstiem.

Taisnības labad jāpiebilst, ka viena bija pretēja satūra vēstule, taču bez paraksta. Cilvēks centās paslēpties aiz anonīmo rakstītāja iecienītā: «lasītāji» un «mēs, bijušie priekšsēdētāji». Dīemzēl pat visinteresantākās anonīmās vēstules redakcija nepublicēs un nepārbaudīs. Ja cilvēks negrib uzņemties atbildību par saviem vārdiem, tad, manuprāt, tas neliecinā par godīgiem nolūkiem, patiesu vēlēšanos padarīt dzīvi labāku un taisnīgāku. To vajadzētu

ņemt vērā arī tiem, kas savus vēstījumus sūta uz augstākstāvošām instancēm. Anonīmo denūnciāciju laiks pagājis. Vai gan mums izdosies padarīt brīvu un neatkarīgu savu mazo zemi, ja paši būsim tik bailīgi, iekšēji nebrīvi un glēvi? Protams, var būt situācijas, kad autors vēlas, lai viņa uzvārds netiek publicēts, bet arī tad redakcijai savs vārds jādra zīmāms.

Taču atgriezīsimies pie patīkamākām lietām. To autoru vidū, kas mums rakstījuši par lauksaimniecības tematiem, īpaši gribas izcelt pirmrindas pieredzes vadošo speciālisti Valentīnu Rutkovsku, ekonomikas un plānu nodaļas priekšnieku Anatoliju Sabanski, galveno zootehniku Jelenu Korotkovo. Vairākus no martā iesūtītajiem materiāliem par republikas un Eiropas lauksaimniecības zinātnes sasniegumiem vēl neesam varējuši nopublicēt, tos lasīsit aprīlī. Ar ļabu vārdu jāpiemin arī komunistiskās partijas, agrofirmas komitejas sekretāre Zola Agafonova, kas mums daudz palīdzējusi, stāstījuši par savas organizācijas aktualitātem.

Mūsu pastāvīgajiem lasītājiem nebūs paslīdētis acīm garām, ka arī martā

ar saviem rakstiem laikrakstu pagodinājis Preiļu dekāns Alberts Budže un citi pastāvīgie autori, kas stāsta par novada kultūrvēsturiskajām vērtībām. Viņu vidū ļoti aktīvs ir Eduards Koziovskis no Rēzeknes. Martā jāmin vēl arī mačonietis Dominiks Jermolovičs, lučānietis Viktors Trojanovskis un citi. Tiem, kurus ieinteresēja Daugavpils vēsturiskā Sergeja Kuzņecova pētījums par latgaliešu darbību pirmajā Latvijas parlamentā, aprīlī gaidāma tikšanās ar jaunu šī DPI pasniedzēja iesūtīto materiālu par pirmajiem Latgales politiskajiem darbiniekiem.

Sāda sadarbība ir nenovērtējama, jo laikraksts paver senaizmirstas lappuses mūsu novada dzīvē. Liels paldies par to visiem te nosauktajiem un nenosauktajiem autoriem. Mēs būtu pateicīgi arī vietējiem iedzīvotājiem, kas rakstītu par savas puses vietvārdiem un to izcelšanos, par senām paražām un interesantiem atgadījumiem lauku dzīvē. Laiks nepieļūdzami izdzēs pagātnes pēdas, bet mums jācenšas tās saglabāt tiem, kas dzīvos pēc mums.

Jūsu «Jaunais Ceļš»

Galvenā nozare

3. DAZĀDU ŠKIRŅU

IZMANTOSANA

LOPKOPIBA

Pašlaik mūsu republikas saimniecības govkopībā produktīvās īpašības uzlabo ar Holšteinas—Frīzijas šķirnes lopiem. Galvenās piena šķirnes ir melnraibās, kaut gan vērtīgas ir arī sarkanraibās ar tādu pašu izcelšanos un šķirnes īpašībām (atšķiras tikai krāsa) — Holšteinas—Frīzijas, izaudzētas ASV no Holandes melnraibajām 17.—18. gadsimtos. Selekcijas darbā lielu vērtību iegrieza izlasei atlasei. Tām ir stipra konstitūcija.

Jaunais Ceļš

1990. gada 7. aprīlī

nes asinspielēšanu. Sis ir piena šķirnes govīs, kurā izveidota 18. gadsimtā Skotijā, ātraudzīgas un plētīcīgas, apmatojums sarkanbalts, ar labām piena atdeves īpašībām, augstu tauku saturu. Tomēr mūsu republikā tā nedeva uzlabojošus rezultātus. Izmantojot Airširas šķirni nav ekonomiski izdevīgi. Jo mūsu apstākļos krustojumi ir lēnauzīgi, dzīvnieki sīki, tāpat — lieli galas zaudējumi.

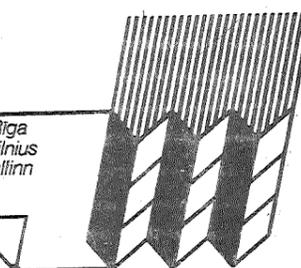
Zootehnikiem selekcionāriem jāveic rūpīgs darbs sēklošanas plānošanā, jāizdara sava ganāmpulka īpašību analīze, lai varētu paredzēt, ar kādu bulļu spermā govīs jāšķēlo. Jāskatās, lai tie būtu ganāmpulka uzlabotāji un pārbaudīti pēc ģenētiskām īpašībām. Sēklošanu plāno pēc rotācijas sistēmas, maksā par spermās devu nevis par apskēloto govī. Jo augstvērtīgāks vaislinieks, jo devas cena augstāka.

V. RUTKOVSKA

Agrozinātne '90

Latvijas Tautas saimniecības sasniegumu izstādē Mežaparkā 3. martā sākās Baltijas republiku kopīgā izstāde «Agrozinātne-90», ko rīko Latvijas PSR Valsts agro rūpnieciskā komiteja. Latvijas Tautas saimniecības izstāde, Agrozinātne-90, ir organizācijām, tā turpināsies līdz 15. aprīlim, darbojas katru dienu no pulksten 11.00 līdz 18.00.

Uz šīs tematiskās izstādes bāzes organizētas četras diskusijas. Divas jau notikušas: 4. un 6. aprīlī — par augšnes auglības paaugstināšanu un lopbarības ražošanu. Divas vēl būs: 10. aprīlī — par grāmatvedības uzskaiti lopbarības uzņēmumos, izmanto-

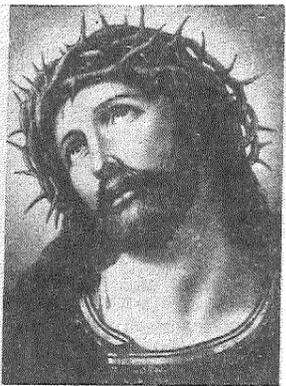
lot personālos kompiļterus. 13. aprīlī — par konsultatīvajām sistēmām zemnieku saimniecībām, programmu personālajiem kompiļteriem visās nozarēs.

Aicināti attiecīgu nozaru speciālisti, pirmrindas pieredzes speciālisti un citi ieinteresētie. Kaut gan šis pasākums iekritis laikā, kad aizvien straujākus tempus uzņem pavasara lauku darbi, tomēr daudzi jo daudzi cilvēki spēj atlikt laiku, lai aizbrauktu uz Rīgu arī no attālākajiem rajoniem.

Izstāde iepazīstina ar trim kaiminrepublikām, kurām gandrīz vienādas iespējas, kopīgi mērķi un centieni.

A. BUDZE, dekāns

Via Dolorosa

(Nobeigums.)

Pēc 15 gadiem Jeruzālemi ieguva Bizantija. Sākās atjaunošanas darbi. 11. gs. kalifs (arābu valdnieka tituls) Hakims no jauna izpostīja Jeruzālemi, iznīcinot arī Augšamcelšanās baziliku.

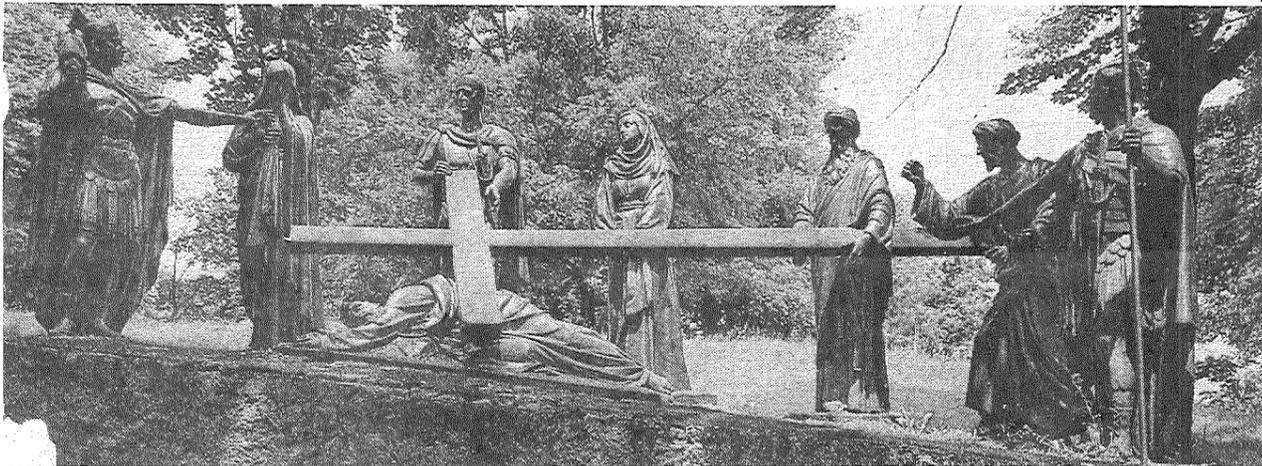
Pēc kalifa Hakima nāves svētnīcu atjaunoja, bet pēc pusgadsimta to no jauna sagrāva turki. Tad uz Jeruzālemi ievāsa krus-ta karotāji. Jau pirmā uzvara, kā zināms, 1099. gadā beidzās ar nodomu sākt svētnīcas atjaunošanu. Un no tā laika šī bazilika saglabājusies līdz mūsdienām.

Vidū pašā lielajā roton-das centrā ir Kristus Ka-pa kaplīca, kas izskatās nelielās baznīcinās veidā un sadalīta divās daļās. Priekšpusē Engēla kapel-la, kas atgādina vietu, kur Marija Magdalēna saņēma ziņu par Jēzus augšamcel-šanās, un istā Kapa kapel-la. Tā ir neliela: var ieiet tikai pa vienam, bet atpa-kaļ jādodas aumuguriski. Iai izrādītu visu cienu svē-

tajai vietai. Kapa kapellas klinī rotā marmora plāk-sne (patiesībā daļa no tās, jo lielākā daļa gadu gaitā iznīcināta un bojāta).

Kristus Kapa kapellu no krustā piesišanas vietas at-dala dažī metri. Vai tas iespējams, ka Pestītāja kaps bija tik tuvu? Iespē-jams, jo par to stāsta E-vanģēlijs. Jēzus mācekļi Jāzeps no Arimatejas sa-ņēma no Pontija Pilāta at-lauju noņemt Jēzus mie-su no krusta. Kopā ar otru mācekli Nikodemu viņi paņēma Jēzus miesu, ietina to audeklā kopā ar smaržīgām zālēm, kas ne-pieciešamas pie jūdu ap-bedīšanas. Kur Jēzu pie-nagloja krustā, nētaļu bija dārz. Tur jauns kaps, ku-rā vēl neviens nebija no-līkts. Tā kā tuvojās jūdu Sa-gatavošanās diena, Jēzu nolika tur, jo kaps bija tu-vu. (Mateja evanģ. 27, 57—60).

Pēc Krustaceļa jāiziet ārpus pilsētas vārtiem uz Olivkalnu. No tā paveras brīnumains skats uz Jeru-zālemi un nelielo, aston-

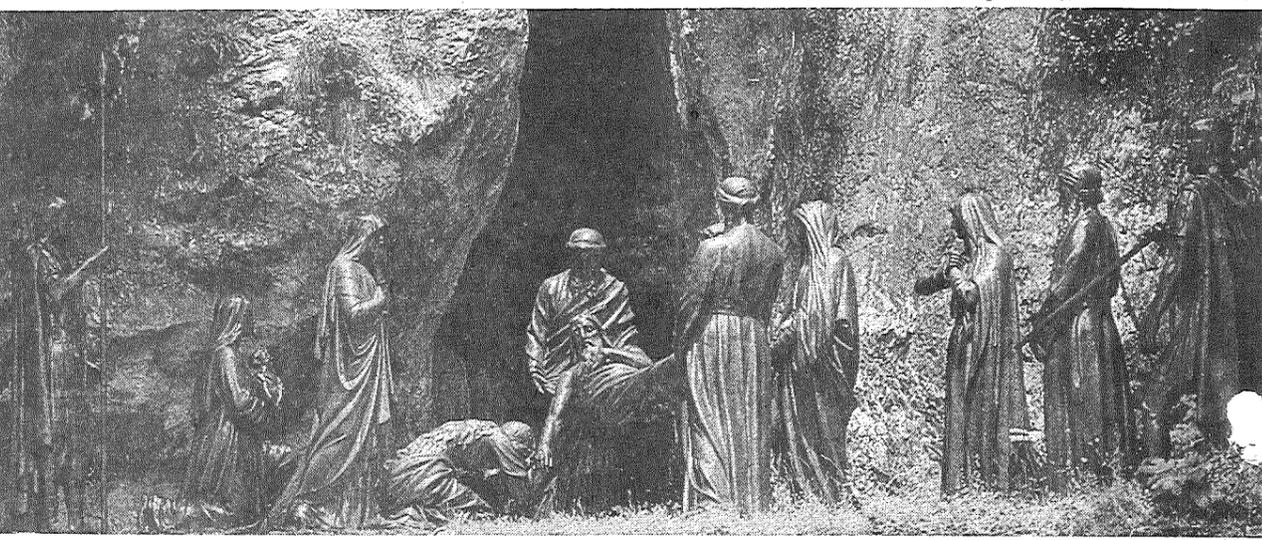
stūraino Kristus Debess-kāpšanas svētnīcu, celtu 4. gadsimtā, bet laika gaitā vairākkārt iznīcinātu. Tur-ki to bija pārvērtuši par mečeti. Tagad atrodas mu-sulmaņu rokās. Tikai vienu

reizi gadā — Kristus De-besskāpšanas svētkos — kristīgie var šeit sapulcē-ties un noturēt savus diev-kalpojumu. Pārējās dien-nās musulmaņi atļauj vie-nīgi ielūkoties svētnīcā un

apiet apkārt akmenim ar Jēzus pēdas nospiedumu.

No šī akmens Jēzus uz-kāpa debesīs, pirms tam pavēlēdams saviem mācek-ļiem: «Ejiet un māciet vi-sas tautas, kristīdami tās

Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā. Māciet tās ie-vērot visu, ko es jums es-mu pavēlējis. Un redzi, es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.» (Ma-teja evanģ. 28, 19—20).

Pirmās bezdelīgas

Raiņa Literatūras un mākslas vēstures muzejs izdevis B. Ducmanes un R. Klungstas sakārtoto lat-galiešu dzejas krājumu «Goj-pu tnu dzismes atsagrīšo-na». Nelielās grāmatinās ievadā teikts, ka te dažā-dos gadus sacerētajos dze-īoļos līdzās dzimtenes da-bas, bērības atmiņu un pārdzīvojumu tēlojumam sastapsim arī humoru un satīru, laikmeta norišu vē-r-tējumu gan pie mums dzimtenē gan trimdas sabiedrībā. Te varam arī gūt kaut nelielu priekšstatu par visai atšķirīgo autoru ēti-s-kajiem un estētiskajiem uzskatiem.

Ontona Rupaīna vār-smās apjūsmota pirmkāra Lat-gales dzīve. Alberta Spoģa pantos jūtām smel-dzi, ilgās pēc dzimtenes. Paulīnes Zālānes un On-tona Zvīdrā rindās ieska-nas pa intīmai stīgai, bet Norberta Neikšaniša un Jona Trūpa humoru un sa-tīru vērsti pret dažādiem ļaužu netikumiem.

Taču visu viņu pārlēci-bu, šķiet, labi raksturo O. Rupaīna vārdi no «Dzīs-mes Latgolaī»:

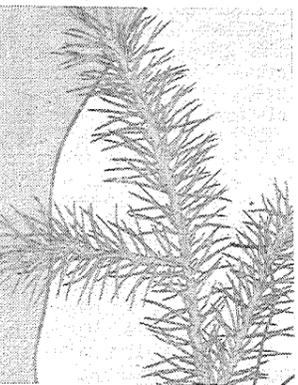
«Tikai īvīnelību (un dorbu, Un dreiz' vsyas ores zels: Vinproteibā latvju tauta Slaves karūgu sev cels!»

Krājums ir veidojies ko-pā ar izstādi «Latgali rakstnieki trimdā» un ir viens no pirmajiem soli-em latgaliēšu literatūras apzi-nāšanā un atgriešanās ko-pējā mūsu tautas kultūras pūrā.

Iepriecina vēl divi fakti no atdzimstošās latgali grāmātniecības dzīves.

Daugavpils tipogrāfi-tā iespēsta profesora Pētera Strōda kādreiz uzrakstītā latgali valodas «Pareiz-rakstības vordneica», kas lieti kā mācību līdzeklis var noderēt gan mūsu skolēniem, gan studentiem, gan visiem interesentiem. Un, visbeidzot, līdz Dzes-mu svētkiem paredzēts at-kārtoti izdot arī pirmo, kādreiz tik bezgala popu-lāro latgaliēšu dzejas anto-loģiju «Kūkle». Gaidīsim ar nepacietību!

Viktors TROJANOVSKIS

Iestādi koku

Pirms koki pavisam at-modušies un salapojuši, pirms sākuši dzīt jaunas atvases, ir tas laiks, kad jāstāda jauni meži, jāiz-dalī savu māju un darba-vietu apkaimē. Cilvēks ar koku ir nešķirami laikā un telpā, viens bez otra nevar iztikēt. Attīstot un aktivizē-jot savu darbību, cilvēks izcirtis varenos mežus, no-līdis un ierīkojis tīrumus, arī pēc tam nodarījis pāri savam nesavtīgajam drau-gam, no kura var iegūt visu, ieskaitot siltumu bar-gajā ziemā. Tagad mēs pie-turamies principam — cik nocirtī veco, tik un vairāk iestādi jaunu koku, bez

stingras vajadzības ne pret vienu nepacel ne zāģi, ne cirvi. Bet nav viegli izpirkt vainu pret mežu, pret dabu vispār un pieaudzēt tik daudz kok-snes, lai būtu gana.

Reizē ar citiem darbiem agrofirmas kolektīvajā saimniecībā tiek rīkotas mežu dienas. Sogad jāie-stāda ap 12 hektāriem jaunu mežu — eglu un priežu, vajadzīgi vairāk par 50 tūkstošiem stādū. Tas ir nopietns uzdevums saimniecības mežkopējiem I. Staričevam un M. Mas-lobojevam. Pagaidām 15 tūkstošus priecīšu sola ti-kai Inčukalna kokaudzēta-va.

Bet arī pati stādīšana ir liels darbs. Parasti pa-līdzējusī skola, — to ai-ci-na talkā arī šopavasār. bet jāstrādā arī pašiem kop-saimniecības laudim. Lielā-kās platības gaida pie Aizupiešiem un Medved-niekiem, kur ir izcirtumi.

Koks aug lēni, sevišķi mūžamzālie mūsu skuņeši, M. Maslobojevs atceras, ka Kaušās, Trokšās un citur stādītās pirms desmit ga-diem priedītes, kād viņš sāka darboties par mežsar-gu, pastiepušās triju četru metru augumā.

Katrs iestādīsīm kādu koku vai košumkrūmu!

burkāni, pētersīli, gurķi, kabači, patisoni.

SĪPOLIEM un KĪPLO-KIEM — visu veidu kā-posti, redīsi, rutki, rāceni, tomāti. Arī sīpolu un kī-ploku stādīšana vienā vietā ilgāk nekā divus gadus pēc kārtas noteikti nav ieteicama.

REDĪSIEM, RĀCENIEM un RUTKIEM — burkāni, pētersīli, kartupeli, gurķi, kabači, patisoni.

Redaktors A. RANCANS

Atsaucieties, īpašnieki!

Preiļu rajona Riebiņu pagasta agrofirma «Sarkanais Oktobris» («Krasnij Oktjabrj») lūdz līdz 1990. gada 1. augustam pieteikties bijušos zemnieku saim-

niecību īpašniekus vai to mantiniekus pēc stāvokļa uz 1940. gada 21. jūliju.

Pēc 1. augusta pretenzijas netiks pieņemtas. Līdzī jāņem dokumenti, kas apliecina īpašuma tiesības.

Adrese: 228273, Preiļu rajons, Riebiņu ciems, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Tālrunis — 56737.

SVEICAM JUBILĀRUS

- APRILI
- 90 GADI — Melānijai Stepankovaļ — 15.
  - 85 GADI — Petrunelījai Kokorīteļ — 22.
  - 80 GADI — Teklai Veigulei — 05., Valerjanam Mivrinīekam — 14.
  - 70 GADI — Aleksandrai Kuzņecovaļ — 11.
  - Ivanam Mihailovam — 09.

Vasilijam Podskočevam — 08.

Irinaļ Petrovaļ — 22., 65 GADI — Marijai Grigorjevaļ — 21., Georgijam Leonovam — 29.

Jefimam Mihailovam — 20.

60 GADI — Monikai Gilučai — 29.

55 GADI — Helēnai Cernoval — 06., Monikai Utināneļ — 25.

Kino aprīlī

- 8. «Grūti pirmos simt gadus», 1. un 2. sērija («Lenfilm»).
- 9. «Dieva sods» (A. Dov-zenko st.).
- 10. «Joku karali» (Francija).
- 11. «Tiesājamais» (Francija).
- 12. «Maskas» (Francija).
- 13. «Petrolejas pārde-veja sieva» («Mosfilm»).
- 15. «Melnā roze — skumju zīmogs, sarta roze — milas zieds», 1. un 2. sērija («Mosfilm»).
- 16. «Milas spēks», 1. un 2. sērija (Indija).
- 17. «Jaunības kļūda» (Dienvidslāvija).

- 18. «Stikla zvērnīca», 1. un 2. sērija (ASV).
- 19. «Zilgā paradīze» (Brazīlija).
- 20. «Rīts», 1. un 2. sērija (Indija).
- 22. «Nepakļāvīgā Lui-ze» (Francija).
- 23. «Spēle ar nezināmo» (A. Dovzenko st.).
- 24. «Zvirbulis arī ir putns» (Ungārija).
- 25. «Trīs vecpuiši un zidainis šūpulis» (Francija).
- 26. «Gaišs cilvēks» (Odesas st.).
- 27. «Spesartas pils spoks» (VFR).
- 29. «Issavienojums» (ASV).
- 30. «Kārdinājums» («Lenfilm»).

LIDZJŪTIBA

Izaskām dzīvu līdzjūtību Albertam Caļcam sakarā ar SĪEVAS nāvi. Agrofirmas «Sarkanais Oktobris» kolektīvs

JAUNĀIS CELŠ

Latkraksts «Jaunais Celš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273, Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodalāja vadītājam — 56732.

Pas. 369.

Met. 2000.

Iespēts Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacītā iespaidokšne.